

[Oluf Pedersen.]

heller ikke være blind for, at de ca. 11 mill. kr., man kan hente ved den ændrede vægtsats, går ind i pristallet og herved bidrager til at holde hele svikmøllen i gang.

Man kan heller ikke være blind for, at man i første omgang ved disse takstforhøjelser henter pengene hos arbejdere og tjenestemænd. Det er klart — nu har man givet dem en lønforhøjelse, så gælder det om at hente pengene ind igen! Jeg tror ikke, det er den vej, man burde gå; man burde i stedet for prøve at finde frem til virkelige besparelser. Man stiller det således op, at finansudvalget har været ude efter besparelser; det har været ude med lygten og er kommet til det resultat, at besparelserne skal bestå i, at man forhøjer taksterne. Hvis det skal fortsætte på den måde, bliver den næste besparelse, man ser fra finansudvalget, utvivlsomt et forslag om, at man som led i besparelserforanstaltningerne er kommet til det resultat, at vi skal have nogle højere skatter. Springet er jo ikke ret stort. Når man oven i købet her vil give det udseende af, at det, det drejer sig om, er højere betaling for den kulørte litteratur, så synes jeg nok, man har været lidt rigeligt ondsksfuld. Jeg tror ikke, det drejer sig om den kulørte litteratur alene; det drejer sig om en fordyrelse af alt, hvad der har med læsning at gøre. Det er en forringelse af befolkningens levevilkår, og jeg tror, resultatet vil blive en forringelse af vilkårene for postvæsenet, fordi man driver kunderne over til andre former for udbringning af blade.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg har en fornemmelse af, at det ærede medlem hr. Oluf Pedersen ikke helt har fattet, hvad det drejer sig om i denne sag. Hvis det ærede medlem drev en forretning selv og havde måttet afholde forøgede lønudgifter i 1950, 1952, 1954 og 1956, således som postvæsenet har skullet, uden at kunne få nogen dækning for disse lønstigninger, så ville forretningen simpelthen gå nedenom og hjem. Det gør postvæsenet ikke, for det er en forretning, der har indtægter på andre områder. Enhver, der tidligere har fulgt denne sag, vil vide, at de væsentligste indtægter, som gør, at postvæsenet har overskud, kommer fra transit-

samtalerne over rigstelefonen, og der er ikke megen rimelighed i at sætte disse takster ned, selvom det godt kunne gøres, fordi det er en indtægt, der kommer til os udefra. Men når man vedtager i det høje ting, at man skal have et postvæsen, som skal hvile i sig selv, må det, som det ærede medlem hr. Steen sagde, være rimeligt, at postvæsenet, når der ikke er balance indenfor de forskellige områder, som forretning gøre det høje ting opmærksom på det. Ellers kunne man med rette senere bebrejde ministeriet og postvæsenet, at man ikke havde gjort opmærksom på dette forhold. Hvad der så skal ske, bliver det høje tings sag.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen, at jeg synes, man er kommet lovlig højt op, når man nu vil udlægge dette forslag som årsag til, at en række mindre provinsblade er gået ind, og at provinsblade måske også fremover kommer i vanskeligheder. Jeg tror ikke, at dette forslag har nogen forbindelse hermed. Det ærede medlem ved bedre end de fleste, at årsagen til, at bladene er kommet i vanskeligheder, er de udgiftsstigninger, der har været, først og fremmest med hensyn til papir, men også med hensyn til arbejdskraft og andre ting. Det er i hvert fald ikke udbringningen og avisportoen, der har været medvirkende til at nedlægge nogle blade ude i provinsen, eftersom portoen ikke har været forhøjet til det, den skulle have været allerede for adskillige år siden.

Når jeg før sagde, at postvæsenet ikke manglede penge, er det klart, at det er at forstå på den måde, at postvæsenet giver overskud, men at det må betale langt mere for udbringningen af aviser og ugeblade, end det får hjem. Sådan ligger dette forhold.

Med hensyn til det ærede medlem hr. Tesdorpf's bemærkning om rationalisering vil jeg sige, at det er klart, at vi vil være parat til overfor det udvalg, der måtte blive nedsat, at fremkomme med detaljerede oplysninger vedrørende hele rationaliseringsproblemet.

(Kort bemærkning).

Poul Hansen (Svendborg): Når det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen i sin svar-tale ligesom vil lægge det ud, som om jeg og vel dermed også mit parti ikke skulle